

Slavnost sázení stromů v Čechách.

Z "Hospodáře."

Sdělili jsme již stručně, že v Okrouhlu u Jilového konána byla dne 4. dubna slavnost sázení stromů. Časopis ve staré vlasti, jak denní tak listy hospodářské, si slavnosti té sotva povšimnuly. V deních listech byla nepatrná zmínka o slavnosti a její programu, časopisy hospodářské však neuznaly tuto první slavnost toho druhu ani za hodna nejnepatrnější zmínky. Bude dojísta naše čtenáře zajímat, že Hospodář jest tím jediným časopisem na celém světě, který obšírněji zprávu o významné této události přináší. Sděluje se nám o ní následovně:

K popudu okres. školodorce lidumila p. Vinc. Podhajského pořádala slavnost sázení stromů na obecních pozemcích ladem ležících dne 4. dubna t. r. místní školní rada v Okrouhlu za účastenství lidu domácího a cizího téměř 1000 osob čítají ceho.

Abysme se mohli o Amerických slavnostech toho druhu informovati, opatřili jsme si prostřednictvím krajanu našeho p. Karla Štulíka, náčelníka Sokola v Chicagu brožuru *Arbor Day*, vytištěnou ve Washingtonu. Na základě této knihy sestavili jsme pak tento program slavnosti.

- 1.) Starosta a předseda m. školní rady vítá hosty.
- 2.) Říd. učitel pan Josef Štulík ze Zvole přednáší "O stromu ovocném." Přednáška jeho 1/2 hodiny trávající rozdělena byla ve 4 díly, totiž:
 - a) stáří ovocného stromoví v Evropě.
 - b) rozšíření stromů ovocných po zeměkouli.
 - c) poměr slovanstva ke stromu ovocnému.
 - d) etnický a materiální význam ovocného stromoví.

3.) Řídící učitel pan Sandholz z Okrouhla promluvil o vyz. slavnosti sázení stromů asi takto:

Přišli jste k nám přátelé, abyste viděli jak okázalým způsobem stromy sážíme. Slavnost sázení stromů jest ovšem u nás v Čechách novinkou, snad první v Okrouhlu, však v pokročilejší Americe je slavností obvyklou, každým rokem téměř v každé větší osadě se opakující, ano v některých státech amerických slavnost sázení stromů je národním, zákonitým svátkem. Původem slavnosti těchto je Hon. J. Sterling Morton, který zavedl je první ve státě Nebrascce a první slavnost sázení stromů konala se v Nebrascce City z jara v roce 1872.

A za jakým účelem pořádá Amerika tato slavnost? Zajisté chce v lidu svém rozdmýchat vřelou lásku pro strom ovocný a chce dále z dobré a místý ladem ležící půdy co nejvíce těžit. Proto také je Amerika dnes prvním státem v ovocnictví a zaplavuje svými jabky všechny trhy Evropské. Jen se podívejte do ovocného trhu v Praze a ptejte se odkud jsou ta nejkrásnější jablka a dostanete odpověď: "To je zboží Americké."

Nyní se vás ptám přátelé, zdali by i naše ovocnictví nezmožilo se k bývalému svému rozkvětu? Vždyť v dobách bývalých zejména před třiceti lety válkou byly Čechy zásobárnou ovoce pro celou severní Evropu. Čeho se nám k tomu nedostává? Zajisté jen dobré, vytrvalé vůle a lásky ke stromu ovocnému. A proto chceme pořádati slavnosti sázení stromů abysme:

1. Již naši mládež dali dobrý příklad a tak jí na paměť uvedli české přísloví: "Lidé pro nás stromy sázejí, sázejme je též." Neb slova sice hýbají, ale příklady táhou.

2. Abysme povzbudili mládež od rostlou ku větší lásce ke stromu ovocnému, ku své rodné obci, k rodné chaloupce a zahrádce i fi domě otcovském. Jest nám bohužel doznati, že mladší naše generace nelze tou láskou ku svému rodnému domu a majetku po otcích zděděnému a z chůsta lehkého myslně jej opouští. Staří naši předkové tak lehkou neprodávali svůj tu dinný statek. Často slyšeli jsme slova: "Tu zahradu, to pole neprodám za nic—je to dědictví po otcích a v hrobě by se obrátil, kdybych to prodal." Maně vzpomínám tu epizody ze svého dětství. Jsem synem české, ho sedláka, který vchoval a dosti slušně do světa uvedl 13 dětí. Pamatuji se s jakou bolestí a sebezapřívostí prodával otec kus pole po kus, aby doručit dětí zaopatřil. Cno dával jsem s otcem každou neděli do blízkého přespolejšího kostela a tu jako klouček devítiletý spozoroval jsem, že

od nějaké doby nechodíme přímo cestou jako jsme chodili, ale zacházíme si jinou cestou. Proto jsem se ptal: "Tatínku proč nechodíme do kostela po "Berance," proč si zacházíme?" A otec vymlouval, že je tam bláto a že tamudy nerad chodí. Já mu v dětské naivnosti odporuji, že tam je silnice a ptám se proč tamudy nerad chodí? On na to: "Víš hochu ty tomu ještě nerozumíš, ale když tomu chceš, povím ti to. Tam na "Berance" u silnice měli jsme pole, dobré pole, ale museli jsme ho prodat a teď, když jdu kolem a podívám se na to pole, které jsem já, můj nebožtík otec a jád snad po sto let brázdili, tu jako by mi někdo srdce mačkal. Mám takovou lítost." A slzy mu kanuly po tváři. Od té doby již nikdy jsem nenutil otec cestou do kostela přes "Beranku." Nechtěl jsem mu způsobilí lítost.

3. Touto slavností chceme vás také povzbudit přátelé ku větší lásce k vlasti, k té broudě, která byla v dobách dobrých i zléch skrápěna potem a krví našich předků.

Na spálení štíhů dříve zámožné, ale válkou spustošené vesnice, shromáždili se bývalí její obyvatelé, kteří přes krutým vojskem rozprchli se na všechny strany. Když spatřili ze svých obydli pouhé rozvaliny, dali se někteří do usedavého pláče. I radili se ti ubožáci, co si nyní počnou. Jeden z mladších sousedů radil: "Opusťme vlast, která nás více neuživí a pojďme do ciziny tam si najdeme lepší obživu. Co nám platná vlast, když v ní hlady nieme." Ale kmet stříbrovlasý, bývalý to starosta obce, pravil vážně: "Vlast je vlast a není žádné jiné země nad ní. Kdyby vlast byla sebe chudší, přece dá dobrým svým dětem více nežli ta nejbohatší cizina. Bůh nás zkouší, jsme li té krásné země hodni, zůstaneme-li jí věrní i v její nejštěstí. Nestěhujme se odtud, snášíme nějakou dobu tíseň války, přiložme ruce k dílu. Bůh nám zase zase pomůže." Sousedé poslechli cti hodného starce, zůstali v otcině a obec jejich v krátkém čase bývalého rozkvětu dosáhla. Dosud si tam při pomínání nynější občané, že věrná láska k vlasti kus české půdy nám zachovala.

Milujeme i my přátelé drazí svoji vlast a hledíme jí, jak nám možno zvelebovati a okrašlovati. A čím okrášlime lépe svoje otocí, svoji rodnou chatu nežli stromem ovocným! Popatřte jen kolem sebe, co tu vidíte pustých stráni, prázdného ladem ležícího místa, kde by se všude dafilo stromoví ovocné, které by obci Okrouhlu sta ročního užítka vynášelo. Co by vynesla tam na poledním svahu na těch širokých mezích vysázená třetí šňovka, když jsme od Prahy sotva 2 míle vzdáleni. Co tu ještě plná ruka a pevná vůle pro ozdoby a blaho obce může vykonati. Nuž, s myslí veslou počneme dnes novou práci neb ne z oka rmutného, ale z ruky plné na děje kvitne. Slibme si zde, že vsadíme každý aspoň po jednom ovocném stromku a to hned zítra, pozejtří a a hle přibude tu v našem okolí na tisíc stromů. To bude ta nejlepší upomínka na dnešní slavnost, neb strom je živý pomník, který hlásá potomkům lásku k lidstvu, lásku k vlasti. K vám pak pp. zástupcové obce Okrouhla vznášám prosbu: Pokračujte na díle dnes počatém vytrvale. Vysazujte každoročně těchto obecních lad aby za 10 roků tato dobrá ladem ležící půda proměnila se v rozkošné sady, v zemský ráj tu na pohled. To bude po vás ta nejtrvalejší památka, neb nežli ten, po němž památky nezůstalo a z nepaměti do propasti klesne pustý darmochleb, bláh, kdo pěstoval své vlasti jednu rúži, jeden štěp."

Zahrňte tedy již kořeny stromů slavnostních které ponesou jména našich českých bohatřů Přemysla a Líbuše a vztýčte štěpy, které necht hlásají našim potomkům lásku k Bohu, vlasti a králi!

Mezitím, co zahrádníci stromy zasažují hraje hudba národní hymnu "Kde domov můj" a veškeré shromáždění jako na povel smeká a zpěvem hudbu doprovází. (Velmi dojemně.)

4.) Žákyně promluvila vhodnou básni k zasazeným stromům.

5.) Starosta obce odevzdává obecní sady k veřejné ochraně. Při přítelích po slavnosti v hostině p. Dvořáka vzpomenuto také zakladatele slavnosti sázení stromů pana Mortona.

Je často odporován.

Pan H. C. Mooney, z Astoria, Ill., píše nám že Allen's Lung Balsam, který prodává po místních lékárnách, prodává se v mnohých lékárnách, kterékoliv lék proti kašli a je všeobecně uspokojuje. Je zde často odporován lékaři.

Z ČESKÝCH VLASTÍ.

Prokouřeno miliony. R. 1896 prokouřilo se v říši rakousko-uherské 93,205,869 zlat.; o 3,540,637 zlat. více než r. 1895. Z toho připadá za speciality 3,825,477. Nejvíce prokouřilo se v Čechách (25,081,677 zlat.) a v Haliči (12,045,356 zlat.). Dramek vykouřilo se 1109 mill., krátkých 516 mill., portorik 209 mill., sultánek 208 mill., trabuk 41 a půl mill., britanik 37 mill. kusů; dohromady se vykouřilo 1244 mill. doutníků (o 1.2 mill. kusů více než r. 1895) a 1995 mill. cigaret (o 1.8 mill. kusů víc než r. 1895).

Živelní pohromy. Strašná průtrž mračen postihla dne 6. června obce Kosičín, Orlov, Lasce, Německou Lhotu a Trhové Dušňky v samém sousedství Přibrami. Odpádné spustil se děsný liják, který za krátko proměnil se v průtrž mračen. Co to znamená, v údolí divé Litavky, je už obecně známo. Veškerá úroda letošní je zničena, pole, luka pískem zaneseny, jezy strhány, mosty a lávky odplaveny. A po upravení Litavky ani slechu. Pořád se čeká, jakých účinků bude mít zalesnění stráni. Potom prý se začne s úpravou údolí, které však do té doby bude jedinou pustinou s několika zbědačelými obyvateli.

Mladá dívka se zastřelila. Do jedné pražských lázní přišla 11. června záhy po poledni mladá dívka, velmi slušně oděná a najala si koupel první třídy. Před vstupem do koupele zavolala si veřejného posluhu Nováka, jemuž odevzdala dopis pro svoji příbuznou. Posluha dopis na příslušné místo odnesl, načež adresátka neprodleně vydala se do lázní. Tam mezi tím mladá dívka ranou z revolveru se usmrtila. Na stolku v kabině nalezen byl lístek, inkoustem psaný, v němž zauřadla dívka Alžběta Schachnerová, rodem ze Cmutu a 22 roky stará, sdělovala, že nesnesitelný neuduh dohnal ji k sebevraždě. Schachnerova byla zaměstnána v rodině M. J. Gutha na Václavském náměstí jako ošetřovatelka dětí. Ještě dopoledne doprovodila dítka do školy. Před polednem se z bytu vzdálila.

Skok s druhého patra. Do bytu Antonína Ernesta, 23letého dělníka v Košířích čis. 183, odebral se 11. června dopoledne policejní strážník za tím účelem, aby Ernesta pro krádež zatkl. Sotva šel dělník spatřit strážníka, tu ve svém bytu se uzamkl a nechtěl jej dovnitř vpustit. Strážníku, chtěli-li danému rozkazu vyhověti, nezbylo než povolati zámečníka, aby násilně byt otevřel. Mezitím Ernest otevřel okno a skočil s výše druhého patra na dlažbu. Skokem utrpěl dělník těžký vnitřní zranění, a dopraven proto do všeobecné nemocnice.

Zavraždil svoji milenku. Na návrh "Brentově" u Smíchova udál se dne 14. června k večeru krvavý výjev; řeznický chasník Payer zavraždil tam svoji milenku Annu Manetovu a pak sebe ranou z revolveru postřelil. Anna Manetova, 22letá švarná dívka, měla před několika léty důvěrnou známost s jistým Šmídem, který ji svedl. Když známost nezůstala bez následků a Manetova stala se matkou, milenku zrádně opustil. Zrazená dívka pracovala až do úmuru, aby sebe a své děcko poctivě uživila; i podařilo se jí to, ježto se dostala do dobré služby, stala se totiž hospodyní u majitele domu pana Strýce v Radlicích. Tam seznámila se před krátkým časem s Josefem Payerem, 26letým řeznickým pomocníkem, který byl zaměstnán ve smíchovské porážce ve Schwarzenbergově třídě na Smíchově. Payer zamiloval si Manetovu a ta přinúla k němu také láskou nejvroucnější, ale bála

se mu svěřiti, že měla již dítě s dřívějším milovníkem, aby jí proto Payer nezavrhl. Obavy ty a duševní muka tak ubohé děvče pronásledovaly, že se rozhodla, že raději sejde dobrovolně se světa, než by takovou duševní trýzeň dále snášela a chtěla již tehdy před měsícem učinit pokus sebevraždy. Milenec její Payer, byl tehdy všecek zoufalý a když mu Manetová s pláčem oznámila, že si jej nikdy vzíti nemůže, poněvaž by byli následkem "hrozného tajemství" věčně nešťastní, prohlásil Payer, že by pak bylo líp, když by oba společně zemřeli. Nešťastní milenci skutečně se také rozhodli, že sejdou spolu dobrovolnou smrtí se světa. Payer koupil si revolver, nabíl jej ostrými náboji a odešel s Manetovou po poledních z domova. Celé odpoledne bloudili v okolí Smíchova a před čtvrtou hodinou prodrali se konečně na srážném návrší u usedlosti "Brentové" hustými křovinami do odlehleho zákoutí, kam celé dny nikdo nezabloudí a tam odehrál se smutný konec milostného jejich románu. Payer objal naposled zbožňované svoje děvče i namířiv pak revolver proti její prsou, usmrtil nešťastnici ranou do srdce. Pak vypálil i sobě k srdci ránu z revolveru ale nezabil se, nýbrž klesl k zemi těžce raněn podle zavražděné milenky. Tak spočívali podle sebe po několik hodin umírající vrah i jeho oběť, mrtvá milenka; teprve pozdě večer nalezlo je několik soudruhů Payerových, kteří obdrželi po odchodu Payerově z jatek od něho psaní, že zemře společně se svou milenkou a kteří proto kamaráda svého po celém okolí Smíchova hledali. Dva z nich chopili se mrtvolu zvržděné dívky a dva pozvedli na svá ramena těžce poraněného přítele i derouce se stěží srážnou stezkou a neprostupnými křovisky po úsilí, celou hodinu trvajícím, snesli vrah a jeho oběť dolů na radlickou silnici. Tam již očekávaly smutný transport zástupci obecnstva z Radlic a Košíř, které o krvavé události zvědělo a když přivolání byli tam lékaři záchranné stanice a raněného Payera i mrtvolu Manetovy vložili do ambulančního vozu, provázely povoz až k mostu Palackého. — Mrtvola Manetovy dopravena byla do patologického ústavu, těžce raněný Payer pak do všeobecné nemocnice, odkud, uzdravil-li se, bude dodán k zemskému trestnímu soudu do vazby a octne se před porotou pro zločin prosté vraždy.

Věrný pes. Chalupník Mráz z Velké Turné u Radomyšle patřil k těm bláhovcům, kteří prodali doma grunt a šli do Ameriky štěstí hledat. Přišel tam za krátko o poslední groš, zimnice zdraví mu podryla a vrátil se domů všecek sešlý. Nemaje peněz, byl nucen ledajak se protloukati, ale přece až do Prahy se dostal; z Prahy pak už pěšky k domovu se potácel. — Ve čtvrtek 27. května dorazil konečně do lesa nedaleko své rodné obce, kde únavou klesl, nemoha dále. Náhodou téhož večera šel tudy hospodář, který od Mráze chalupu koupil, jsa provázen psem, jež Mráz svému nástupci zanechal. Když pak kráček rolník nedaleko místa v lese, kde Mráz klesl, počal pes náhle věštiti a radostně štěkaje, zmizel ve křoví. Za chvíli pak vyběhl a žalostně několikrát zakňučel. Hospodář — mysle, že pes věští nějakou zvěř — nevěšmal si toho a kráček k domovu dál. Ale pes zůstal v lesu. — Když pak ráno se nevrátil, šel jej hospodář do lesa hledat; brzy našel křoví, jež psak tak lákalo, a tu objevil se mu nezapomenutelný, dojmavý obraz. Na zemi ležel nebohý vystěhovalc Mráz, u něho pak pes, jenž jej střežil a ruce mu lízal. Hospodář ovšem hned pochopil věřejší

KŘEČE,
kolika,
úplavice
prájem,
a všechny neduhy vnitřní rychle vyléčí

Perry Davis Pain Killer.

Zkouška jeho jest nejlepší doporučením. Co učinil pro jiné, může učiniti pro vás. Pamatuje, že jest pouze jeden Pain-Killer. Odepřete jiné. Na prodej ve všech lékárnách po 25c. a 50c. láhev.

haňanovo počítání i jal se vyslehného Mráze křísiti. — Když se mu to povedlo, poznal nešťastný Mráz, že věrný pes život mu zachoval. Bez něho a šťastné náhody byl by zahynul v hlubokém lese.

Přejet vlakem. Na těšinském nádraží stalo se v pátek 11. června děsné neštěstí. Tamní ponocný Sýkora byl propuštěn ze služby, poněvaž občas upadal v šílenství. V pátek se mu to opět stalo. Ve stavu nepřičetném běžel na nádraží a sice zrovna vstříc právě příjezděcímu nákladnímu vlaku, jímž byl zachycen a na kusy roztrhan. Zanechal ženu se 4 nezapomenutelnými dětmi.

Soukromník skončil sebevraždou. Počátkem června přijel do Prahy Jos. Němeček, 42letý soukromník z Vídně a ubytoval se v hotelu čis. 1029—II. Dne 11. června nedlouho po půlnoci zaslechl hotelier pan Froněk, že do nadvoří dopadlo nějaké těžké těleso. Odebral se tam a zde v kaluži krve nalezl Němečka. Hned povolán byl okresní lékař Dr. Vodňanský, který zjistil, že soukromník pádem utrpěl zlomení páteře, oteřesení mozku a mimo to těžká vnitřní zranění. Ve stavu beznadějném dopraven byl v ambulančním voze záchranné stanice do všeobecné nemocnice, kde druhého rána skonak. Němeček bydlel v druhém patře hotelu a před půlnocí viděl ho zřinec hotelu oblečeného odpočívati na loži. Poněvaž na ochozu je zadržal 1 m. 25 cm. vysoké, nezle předpokládá, že Němeček nešťastnou náhodou se přehoupl a do dvora spadl. Pravděpodobnější jest, že v sebevražedném úmyslu skočil dolů.

Lék proti záduše a letní zimnici. — Zdarma.

S radostí oznamujeme sv m čtenářům, že jisté vyléčení záduchy a letní zimnice nalezeno v Kola Plant, novém to botanickém objevu na Congo řece, v západní Africe. Mnoho trpících sděluje, že už váním tohoto léku docílili nejzazračnějšího vyléčení. Mezi jinými jest pan Alfred C. Lewis, redaktor *Farmer's Magazine* a Rev. J. L. Combs, z Martinsburg, West Va., kteří úplně byly lékem Kola Plant vyléčení z neudůh třicet letého trvání. Pan Lewis nemohl v noci během údobí letní zimnice ulehnouti z obavy před udušením a pan Combs trpěl po dlouhou dobu záduchou. Hon. G. Clute z Greeley, Iowa, píše, že po osmnácti let musel spát open jsa v židli a stav jeho během období letní zimnice staval se horším; Kola Plant vyléčil jej hned. Jest to vskutku nejobdivuhodnější lék. Jestli trpíte, radíme vám zaslati svou adresu na Kola importing Co., 1164 Broadway, New York, kteří, aby cenu léku dokázali zašou velkou skříňku léku zdarma pošlou každému odběrateli *Pokrok Západu*, jenž ho má zapotřebí. Vše co si přeji je, abyste vyléčení docílili, sdělili o tom svým souse (m. Nestojí vás to nic, měli byste to tudíž zkusiti. (c.)

Věčný žid.

Není díla, kteréž by v romanopisectví tak poutalo všechny vrstvy čtenářů, jako "Věčný žid". Jest to román světoznámý, který každý čte se zálibou. Toto velké dílo, čítající 1216 stran, jest nyní k dostání úplné za \$1. Sešit na ukázkou pošle se ochotně zdarma každému, kdo oň požádá pod adresou: **Knihovna Americká, Omaha, Nebr.**